

Vrijwilliger Sjoukje Mulder

‘Daar ligt ze weer hoor, zeggen ze dan’

In de rubriek *Groene Gast* zetten we graag een natuurliefhebber in het zonnetje. Iemand die zich inzet voor natuur en wiens passie gedeeld mag worden. Maak kennis met Groene Gast Sjoukje Mulder.

Voor de meetnetten tellen de meeste mensen één of twee routes. Voor Sjoukje Mulder, nu al twintig jaar inwoner van Vlieland, is dat lang niet genoeg. Zij telt zes dagvlinderroutes en daarbij ook nog eens drie nachtvlindermeetpunten. Ze heeft plannen

Tekst: voor een zevende vlinderroute, en omdat ik toch op het eiland ben, help ik mee met het uitzetten.

José Kok
De Vlinderstichting

Op de afgesproken tijd kom ik aangefietst, Sjoukje staat al naast haar elektrische driewieler te kijken in de berm. Ze wijst naar de driewieler en meldt: “Ik ben vandaag maar met de Ferrari.” Drie jaar geleden was ze nog natuurgids op het eiland, toen ze werd omvergereden. Door allerlei fractures waaronder een verbrijzelde knie was ze daarna aan de scooter gebonden. Maar ze liet zich niet uit het veld slaan. Deze zes vlinderroutes waren nog best vanuit

de scooter te tellen, en ook genieten van de natuur kan van daaruit. Momenteel kan ze wel weer kleine stukjes lopen, het gaat nog vooruit. En ze is boordevol levenslust! Met een vrolijk “yee-haw!” start ze de fiets en beginnen we aan onze tocht over het eiland.

Eerst op naar haar nieuwe route, ze had de komma-vlinder ontdekt op een mooi stukje; ze had zich van tevoren goed verdiept in de eisen van de soort. Tijdens het uitzetten zien we geen komma-vlinder, maar wel de heivlinder; nog een soort waarvoor De Vlinderstichting extra routes kan gebruiken. Aan het eind van die route moeten we nog even de struiken in, want daar weet ze trompettakmos op een boom te vinden. Een kustsprinkhaan en een blauwvleugelsprinkhaan ontsnappen ook niet aan haar aandacht. Er wordt een foto gemaakt van ons en ze grapt, vanwege de harde wind:

“Zit je haar goed? Haha hier nooit! Altijd coupe Vlieland!”

José Kok

Grote parelmoervlinder.

We fietsen naar de andere routes. Langs het fietspad telt ze een paar vlinderroutes waarop onder meer grote parelmoervlinder wordt gezien. Ze legt uit:

“Hier wilde ik een route, want ik vond die vegetatie zo leuk. Dit is een goede vegetatie voor de soort, toch?”

Dat is goed gezien. Het duinviooltje groeit er, waardplant voor de rupsen, en diverse soorten nectarplanten: gewone ossentong, diverse gele composieten, distels. Als om het oordeel te bevestigen komt er een argusvlinder voorbij vliegen en zowaar – begin augustus – ook nog een heel erg versleten grote parelmoervlinder!

Ook elke wants wordt enthousiast aangewezen, veel planten worden benoemd en wat daar allemaal op zit aan insecten. Ongelofelijk dat ze in haar werkzame leven ambtenaar bij de Belastingdienst is geweest: ze ziet er nu niet uit als iemand die binnen te houden is.

Ondertussen komen we langs een grote groene sabelsprinkhaan. In een dennenbos vraagt ze met een ondeugende glimlach: “Houd je van spannende dingen? Ik ook! Dan gaan we de dennenorchis zien!” en ze stapt een klein wildpaadje in, kruip-door-sluip-door. Geeft niet dat het lopen daar moeilijk gaat, “Lukt wel!” verzekert ze me. En ja hoor, een eindje verderop staan allemaal piepkleine dennenorchisjes. Niets ontsnapt aan haar blik.

“Daarom heet ik ook de struuner. ‘Daar ligt ze weer hoor’, zeggen ze dan.”

De tocht gaat verder langs een paar kleine-hermelijnderrupsjes waarbij nieuwsgierige voorbijgangers ook nog een lesje nachtvinders krijgen, en een paar groot-avondroodrupsen op het wilgenroosje. Staatsbosbeheer heeft er een extra paar ogen bij en geloof maar dat die ogen kritisch kijken naar alle beheer dat uitgevoerd wordt.

Op het laatst komen we een zoveelste bekende van Sjoukje tegen en vat ze het goed samen: “Ik denk dat José’s hoofd helemaal vol zit met informatie, en het mijne is leeg, want ik heb het haar gegeven.” ●

Rups hermelijnvlinder.

Sjoukje heeft wat gevonden in de berm.